

Contents

7	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	30
10. Chương 10	31

7

Giới thiệu

Edit: Một Vạn Năm Ánh Sáng Thể loại: đam mỹ, đoản văn, hiện đại, nhất công nhất thụ, HE. Tình cả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/7>

1. Chương 1

Edit: Một Vạn Năm Ánh Sáng

Ta tên gọi là Nam Bắc, hai mươi sáu tuổi. Cả đời ta chưa làm được chuyện gì vượt trội hơn người, cũng chưa làm qua chuyện nhỏ nhất gì khiến cho bản thân nhớ mãi không quên, cuộc sống của ta bình thường mà vô vị, thật giống như một trang giấy trắng, đem giặt đi giặt lại như quần áo đến mười lần đem ra vẫn

chỉ là giấy trắng không dấu vết.

Ta thường xuyên đi quán bar, quán bar kia mang một cái tên đầy ý vị sâu xa, tên 1999*. Quán bar này so với những quán bar khác cũng không có gì khác nhau. Tiếng người huyền não, khói thuốc lượn lờ, DJ chơi bản nhạc ồn ào không dứt. Điểm khác thường nhất ở nơi này chính là ẩu đả. Quán bar này mỗi ngày đều có người đánh nhau, lưu manh nhỏ thì chỉ cần nhìn thấy đối phương không vừa mắt liền lập tức gây chuyện đánh nhau, hai bang phái lớn thì bởi vì đối phương nói chuyện bất kính liền động đao động thương. Cơ hồ mỗi ngày đều diễn ra một vài trường hợp khiến cho người ta kinh hãi, hơn nữa mỗi lần đều đánh đến hai bên đầu rơi máu chảy mới cam tâm, quả thực so với Hoàng Phi Hổ trong phim Hồng Kông còn muốn dũng mãnh hơn.

Kỳ quái chính là ông chủ quán bar này chưa một lần can thiệp, tùy ý để quán loạn đến gà bay chó sủa. Ông chủ quán bar một tháng có thể bị chụp tới cục cảnh sát “hỏi thăm” tới 128 lần, nhưng bởi vì cái gì cũng không biết, rất nhanh lại được thả ra. Như thế nhiều lần, cảnh sát cũng chẳng thêm để ý đến cái quán bar này nữa, thậm chí còn đem quán bar này liệt vào danh sách “Nơi tụ tập của những kẻ bị bệnh thần kinh mức độ cao”. Cảnh sát cho rằng tất cả những người đến quán bar này đều bị bệnh thần kinh. Có một lần còn nghi ngờ ông chủ quán bar là bệnh nhân từ trong bệnh viện tâm thần trốn đi ra.

Ông chủ quán bar có một con trai, tên Hứa Hạo, học lớp 11, thường xuyên trốn học đi đánh nhau, sau đó chạy tới quán bar nhà mình đảm nhiệm vai trò ca sĩ hát hò. Trong lúc đến còn kéo theo một đàn nữ sinh trang điểm xinh đẹp ăn mặc thời trang đi theo phía sau, người trong quán thường hay gọi các nàng là tịnh muội*. Quả thực là hoàn toàn có cơ sở, mái tóc tím màu hồng tím màu xanh trước tiên không nói đến, móng tay đủ các loại màu sắc sỡ cũng có thể bỏ qua, cái kia, ngay cả quần áo cũng là muốn màu gì có màu đó. Một đám người vừa tiến vào, làm cho mắt của ta cũng muốn hoa lên, để cho đám người kia đứng thành một hàng, hoàn toàn có thể so sánh với cầu vồng bảy sắc.

Ông chủ quán bar có một cái biệt danh, gọi là lão Đoá(bông hoa). Nguồn gốc của cái biệt danh này nói ra thì có chút buồn cười. Ông chủ tên thật gọi là Hứa Tả, nhưng bởi vì tếng phổ thông không được tốt, thời điểm giới thiệu tên với người khác luôn đọc thành “duo”*, một giọng nồng đậm tiếng địa phương, vì thế mọi người dứt khoát đặt cái biệt danh, kêu lão Đoá.

Ta cùng lão Đoá giao tình cũng không tồi, mỗi lần ta tới nơi này uống rượu hắn đều bớt chút thời gian cùng ta ngồi một lát. Khiến cho ta vui sướng nhất chính là hắn chưa bao giờ thu tiền rượu của ta. Ngay cả khi lần đầu ta tới nơi này uống rượu, hắn cũng chỉ tính một nửa giá tiền, cố ý đem tiền trả về cho ta, nói ta và hắn đều là bạn học, học chung trường cao trung và đại học. Vì thế ta vỗ vỗ bả vai lão Đoá ra về xúc động, nói:

“Lão bằng hữu a lão bằng hữu, may mắn người còn nhớ rõ ta, ta còn tưởng rằng người sớm đã đem ta thành người qua đường, trộn lẫn trong biển người mờ mịt.”

Kỳ thực ta căn bản là không biết hắn, ta đây làm vậy bất quá chỉ là muốn giúp bản thân tiết kiệm chút tiền mà thôi.

Khi đó ta vừa tốt nghiệp cao trung liền nghỉ, lấy đâu ra bạn học đại học? Về phần hắn nói cùng học cao trung, ta thao! Đúng là đồ nói láo! Hắn so với ta trước sau cũng phải hơn mười tuổi, làm sao có thể học cao trung cùng ta? Học cao trung với hiệu trưởng trường ta còn có vẻ dễ tin hơn.

Từ đó về sau ta liền thường xuyên tới quán bar của lão Đoá uống rượu, thỉnh thoảng còn cùng nhau ba hoa chuyện trên trời dưới đất, dần dần giao tình liền tốt hơn.

Có đôi khi ta cũng hỏi lão Đoá:

“Trong quán nháo loạn đánh nhau một đồng, đều sắp trở thành cái võ đài, người cũng mặc kệ. Nhi tử người cũng không trông nom, hần mới mười bảy tuổi, ở trong trường học ba ngày đã đánh nhau mất hai ngày, sau lưng còn thường xuyên có một đám tiểu muội đi theo, ảnh hưởng nghiêm trọng đến nội quy trường học, cũng không biết có thể học được bao lâu, người liền nhận được điện thoại khuyên nhủ của hiệu trưởng. Người nói vợ người chạy theo nhân tình giàu có sang nước ngoài.

Nhi tử người còn đang tuổi lớn người lại không chiều cổ hần, người là muốn hần lớn lên làm kẻ thất học hay sao?”

Lão Đoá dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn chăm chăm vào Hứa Hạo phía trên, Hứa Hạo lúc này đang ở trên sân khấu ca hát, đám tiểu muội phía dưới kia đảm đương vị trí fan cuồng, cùng nhau hét chói tai và vỗ tay cho hần. Hứa Hạo nhìn đến đám fan phía dưới cười đến phi thường đắc ý, hần đang dùng tiếng Quảng Đông hát bài hát nổi tiếng của Trứ Trần “Ngày mai, hôm nay”.

Dưới bóng đèn phía trên đầu hần rơi xuống mờ nhạt như một bóng ma, hần say sưa ca hát, hoàn toàn không phát hiện bản thân đã hát lạc điệu. Bỏ qua tiếng hò hét bên tai, hần nhẹ nhàng từ trên sân khấu nhảy xuống, đi đến bên người lão Đoá, tầm mắt lại dừng trên người ta, ngả ngón cười, giọng điệu lưu manh mở miệng hỏi:

“Bạn hữu, người có thuốc lá không?”

Ta ngẩng đầu nhìn Hứa Hạo, hần đang dùng ánh mắt của một vị vua chúa xem ta như ăn mày mà đánh giá, bên tai tiếng người nói ồn ào, ánh đèn loè loè toả sáng.

Ta nghĩ nghĩ, cuối cùng lương tâm cũng không cho phép, lương tâm của ta nói cho ta biết, giết hại một bông hoa của tổ quốc chính là hành vi nổi giáo cho giặc đây tội lỗi, vì thế phi thường thành khẩn nói cho hần biết:

“Tiểu hài tử hút thuốc đối với thân thể không tốt.”

Hứa Hạo nghe xong lời này liền sững sốt, một lát sau đối với lời nói của tôi mới kịp phản ứng, cười nhạt nói:

“Ta nhìn bộ dạng người tuổi tác chắc cũng chỉ bằng ta.”

Phía sau hần, một đám tiểu muội cũng dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn ta, ta dựa theo yêu cầu, lấy ra một điều thuốc đưa cho Hứa Hạo:

“Ca là người trưởng thành, so với người lớn hơn hai tuổi.”

Hắn quay qua hỏi lão Đoá cái bật lửa, châm điếu thuốc xong liền kéo một cái ghế ngồi xuống bên cạnh ta:

“Anh bạn, anh có bạn gái chưa?”

Ta cười cười:

“Người hỏi làm gì?”

“Đến đến đến, nhìn xem các tiểu muội của ta người vừa ý ai, ta đây giới thiệu cho người.”

Hứa Hạo đột nhiên đứng dậy kéo đám tiểu muội tới, dương dương tự đắc mở miệng nói:

“Đây là tình nhân của ta, đây là tình nhân dự bị của ta, đây là vợ hai của ta, đây là tiểu thiếp của ta,.....”

Ta mở miệng cắt ngang màn giới thiệu của hắn:

“Cùng ta có quan hệ gì?”

“Quan hệ rất lớn a!”

Hắn trừng mắt nhìn ta:

” Ta hiện tại đang cao hứng, quen biết chính là có duyên, cho nên ta quyết định đem tiểu thiếp tặng cho bạn hữu là người, từ nay anh bạn chính là người đã có vợ nha.”

Lão Đoá nghe xong đập bàn đứng lên, trừng mắt nhìn Hứa Hạo nói:

“Cha người có bệnh à! Lại sinh ra thằng con ngu như người!”

Ta vừa định cười, bên tai liền truyền đến tiếng rống giận của Hứa Hạo, chỉ nghe hắn kêu ngạo mà rống trả về một câu làm ta cười không nổi:

“Ta thao!! Cha của người mới có bệnh! Cả nhà người đều có bệnh! Người cái thứ bệnh thần kinh! Sau này sinh ra nhi tử lớn lên cũng sẽ bị bệnh thần kinh! Người cái đồ ngốc X! Người không xứng làm ba ba của ta!!”

*1999: (không biết nó có ý nghĩ như thế nào).

*Tịnh muội: ý chỉ những cô gái ăn mặc trang điểm sắc sỡ.

* Tên của Hứa Tả đọc là ” Xũ zuǒ ” ” zuǒ” ổng lại đọc thành ” duo ” = hoa (chính xác là đọc duǒ, nhưng ở đây ý tác giả muốn nói là ổng đọc không rõ).

2. Chương 2

Edit: Một Vạn Năm Ánh Sáng

Quan trọng nhất khi quen bạn gái đó là:

Cùng bạn gái ăn cơm, cùng đi dạo phố, đi xem phim, sau đó hộ tống các nàng về nhà như một vệ sĩ.

Cho nên, lộ trình ngày chủ nhật của ta chưa bao giờ thay đổi, buổi tối ta đưa Lâm Hỉ Hỉ đến dưới lầu nhà nàng, trước sau như một, cùng nàng nói ngủ ngon, rồi tiêu sái đi về nhà. Trên đường về nhà phải đi qua một cái hẻm nhỏ, trên cơ bản hẻm này bình thường không có người qua lại, cho nên khi ta bước vào hẻm, nhìn thấy cảnh tượng một trận ẩu đả, quả thực là giật mình.

Cột đèn cũ nát bị gió thổi đến lung lay, sắp đổ, u ám chiếu sáng đến trên người nhóm thiếu niên cách ta khoảng một thước. Có đến khoảng chừng mười mấy người, tất cả đều bu thành một đám, đánh đến rồi tung rồi mù, cảnh tượng phi thường hỗn loạn, tiếng chửi mắng không dứt bên tai. Ngay lúc ta nghĩ xem có nên quay lại đi một con đường khác hay không, thì một thiếu niên bị đám người đang giằng co đẩy dạt ra, trực tiếp xô phải người của ta.

Ta cúi đầu nhìn hắn, hắn cũng ngẩng đầu nhìn ta, hai người cùng sững sốt, sau đó hắn nhìn ta rống lên một câu:

“Ta thao!! Người còn đứng đây làm gì, cùng nhau đánh a!!!”

Sau khi nói xong cũng không quay đầu lại mà lao đầu vào trong đám người hỗn loạn.

Ta trong lòng nói “Kháo”, ta cũng không quen biết người, ta vì cái gì phải giúp người đánh nhau? Ta cũng không phải ngu ngốc!!

Nghĩ như vậy xong ta liền xoay người bước đi, nhưng là mũi chân vừa chuyển còn chưa kịp bước, phía sau lưng lại bị ai đó đâm vào hai lần liên, quả thực làm cho ta lảo đảo chúi đầu về phía trước, thiếu chút nữa thì ngã úp mặt xuống đất. Ta vội vàng xoay người tìm kẻ đầu xỏ đã đâm vào ta, ai ngờ khi tập trung nhìn vào, vậy mà lại là cái tên thiếu niên lúc nãy, thiếu niên kia nhìn thấy ta cũng không giải thích, mở miệng liền rống:

“Ta thao!!!! Ngươi nhìn ta làm gì? Cùng tiến lên aa!!!!”

Lần này ta thực sự nổi giận, một phen nắm lấy cổ áo thiếu niên, túm hắn đến trên tường:

“Ta thao ông nội nhà ngươi!! Thời điểm anh đây đi đánh nhau, ngươi nước mũi còn lòng thông mà học tiểu học kìa!!! Nếu không phải nhìn ngươi còn nhỏ tuổi, anh đây đã đánh cho ngươi ngay cả đông tây nam bắc cũng không phân biệt được!!!”

Thiếu niên kia cũng không mở miệng nói gì, chỉ run như cây sậy mà nhìn ta, đoán chừng là bị ta rống cho ngơ ngác. Ta cùng hắn nhìn nhau giằng co vài giây, cũng cảm thấy thực không có ý nghĩa, ta liền buông hắn ra. Sau khi được ta thả ra hắn liền chạy tới đám thiếu niên kia nói gì đó, ta nghe không rõ, chỉ thấy đám thiếu niên đang đánh nhau đều ngừng lại, ánh mắt “xoát” “xoát” đồng loạt mà nhìn về phía ta. Cảnh tượng này không hiểu sao cũng khiến ta căng thẳng, có lẽ nào bọn họ muốn cùng nhau xông lên đập một mình ta?

Ta ở trong lòng tính toán thử xem mình có bao nhiêu phần thắng, cuối cùng vẫn bị lương tâm đánh bại. Nếu thật sự là muốn đánh, ba mươi sáu kế, chạy là cách tốt nhất, ta cũng không thể trái lương tâm mà cùng một đám tiểu hài tử mới thành niên đánh nhau đi.

Thời điểm trong lúc ta đang còn tự hỏi, đã có bốn, năm thiếu niên tiến đến trước mặt ta. Ta nhìn thiếu niên dẫn đầu, đang định mở miệng nói cho y biết lập trường của ta, lại bị một giọng nói khác chặn trước.

“Bạn hữu!”

Thanh âm này so với tên ăn mày nhặt được một trăm khối còn vui mừng hơn, ta nhìn về phía phát ra giọng nói, chỉ thấy Hứa Hạo một phen đẩy thiếu niên đang đứng trước mặt của ta, bắt lấy hai tay của ta, trái phải kích động một phút đồng hồ, mới nhả ra được bảy chữ:

“Ta biết ngươi là người tốt!”

Ta sửng sốt:

“Có ý gì?”

“Cho nên ta sẽ không đổ thêm dầu vào lửa!” Hứa Hạo nói xong liền đứng bên cạnh ta, đối với mấy thiếu niên trước mặt ta hiên ngang lăm liết mở miệng:

“Lão đại Hứa gia nhà ta ở đây! Ai dám không nghe theo?”

Ta nghe xong lời Hứa Hạo nói, quả thực muốn một phen đập chết hắn. Nếu như nói hắn nói ra những lời này để thị uy, ta càng nguyện ý tin rằng hắn là đang khiêu khích. Quả nhiên khi đám người nghe xong những lời này đầu tiên là sửng sốt, sau khi kịp phản ứng, lửa giận giống như một bầy chim mà vùn vụt bốc lên. Ta tiên hạ thủ vi cường, một cước đạp văng hai thiếu niên vừa nhào tới trước mặt, quay đầu tính nói Hứa Hạo chạy đi trước, ta sẽ chạy theo sau. Ai ngờ, ta vừa mới quay đầu, chỉ thấy Hứa Hạo cong hai chân lên, không thèm quay đầu mà chạy thẳng ra đầu hẻm. Một bên co giò chạy, một bên còn hô to:

“Bạn hữu!! Người trước tiên trụ vững, ta đi tìm người hỗ trợ, rất nhanh sẽ trở lại!!! Người nhất định phải trụ vững!!!”

Trụ vững em gái người!!!!

Ta ở trong lòng đem tổ tông mười tám đời nhà Hứa Hạo ra, ân cần hỏi thăm một lượt.

Ta một lần nữa quay đầu, học theo Hứa Hạo, co giò chạy trốn. Phía sau truyền đến tiếng mắng chửi tức giận của đám thiếu niên.

Thời điểm ta đuổi kịp Hứa Hạo, không thèm suy nghĩ nhắm ngay móng hắn đập một cước. Hắn ôm lấy móng quay đầu lại, thấy phía sau là ta thì vô cùng ngạc nhiên hô:

“Bạn hữu, không lẽ người nhanh như vậy mà trụ không vững?”

Ta nghe xong lời hắn nói, liền tức giận mắng to:

“Người tới trụ vững cho ta xem! Nếu người có thể trụ vững, như thế nào lại là người đầu tiên bỏ chạy? ”

Hứa Hạo vừa chạy vừa hô:

“Không phải là ta đi tìm người tới hỗ trợ cho người sao?”

Ta nghe hắn trả lời, lại kiên quyết đập cho hắn thêm một cước:

“Ta thao ông nội người hỗ trợ! Chờ người đưa người hỗ trợ tới, ông nội ta cũng đã sớm chui xuống mồ nằm!”

Hứa Hạo quay đầu nhìn về phía sau lưng, phát hiện đám thiếu niên kia không có đuổi theo liền nhẹ nhàng thở ra, dừng chạy nhìn ta nói:

“Người không phải là có thể đánh hay sao, còn chạy theo ta làm gì?”

Ta nói:

“Ta thao! Ta cùng bọn họ cũng không có thù oán gì, tại sao phải đánh nhau a? Còn không phải đều là tại người? Bỏ chạy còn chưa tính, còn khoác lác cái gì hỗ trợ, muốn chơi ta sao? Thời điểm lão tử tung hoành ngang dọc đánh nhau người còn nằm trong lòng mẹ nghe hát ru kìa!!!”

Nói xong ta còn hung hăng hướng môn Hứa Hạo đạp thêm một cước.

Hắn trừng mắt nhìn ta:

“Người còn tiếp tục đạp?!!!!”

“Người không phục?!”

Nói xong ta liền tặng cho hắn thêm một cước, hắn trợn trắng mắt nhìn ta, nhưng cũng không lên tiếng. Ta với hắn trừng mắt nhìn nhau một phút đồng hồ, ta mới lạnh băng băng mở miệng:

“Thời điểm ca ca đi đánh nhau, có lẽ người còn ngồi chồm hổm trong wc hát quốc ca cũng nên!”

3. Chương 3

Edit: Một Vạn Năm Ánh Sáng

Lão Đoá đem một ly Hennessy đưa đến trước mặt của ta, ta nhận lấy uống liền hai ngụm. Lão Đoá ngồi xuống bên cạnh vô cùng buồn bực mà thở dài, bùi ngùi nói:

“Người nói xem phụ nữ sao càng ngày lại càng giả dối vậy a?”

Ta sửa lại lời hắn nói cho chính xác:

“Không phải giả dối mà là làm bộ.”

“Không phải ý nghĩa đều giống nhau sao?”. Lão Đoá khoát tay, nói:

“Lão bà của ta chạy theo tình nhân, một thời gian rất lâu sau tình thần của ta đều sa sút, uể oải đến nỗi cơm nước cũng không màng tới, cả ngày mượn rượu giải sầu, thỉnh thoảng nửa đêm bỗng cảm thấy thương tâm liềnร้อง lên một hai câu nhạc. Sau này không cần thận quấy rầy đến một cô gái ở nhà bên cạnh, buổi tối của một ngày nào đó, nàng đến ấn chuông cửa nhà ta, nàng nói với ta nàng thật sự chịu không nổi nữa, mong rằng ta về sau sẽ không hát hí khúc vào ban đêm. Ta rất không vui nha, bài taร้อง chính là bài “Cách xa nghìn dặm” của Châu Kiệt Luân, nàng ta sao có thể không biết xấu hổ mà nói taร้อง hí khúc kịch cổ?”

Ta buổi cười nhìn lão Đoá:

“Sau đó thế nào?”

Lão Đoá uống một ngụm rượu cho thông cổ họng, mới tiếp tục nói:

“Ta rất tức giận a, ta chĩa thẳng vào mũi nàng nói nữ nhân các ngươi đều thích tự cho mình là đúng. Nàng rống lại ta nói, đàn ông các ngươi đều là loại nhu nhược đáng khinh. Đêm đó, nàng đến nhà ta chỉ mặc một chiếc áo ngủ hai dây hở vai, quả thực gợi cảm. Ta nhìn từ trên xuống dưới thân hình của nàng một phen, mới nói, nam nhân nhu nhược đáng khinh so với loại phụ nữ lẳng lơ vẫn còn tốt chán. Nàng nghe thấy ta nói như vậy liền chửi ầm lên, lúc đó ta cảm thấy nàng phiền muốn chết, lại thêm có rượu trong người thì càng táo bạo, kết quả ta liền cưỡng hôn nàng!”

Ta nghe đến đây, một ngụm rượu vừa uống nghẹn lại trong cổ họng, không nuốt xuống được. Ta dùng ánh mắt “Không ngờ tới người là người có kĩ xảo nha, thì ra ngươi là cao thủ tán gái” nhìn Lão Đoá.

Lão Đoá cười cười, nói tiếp:

“Ta vừa mới hôn xuống liền bị nàng quăng cho một cái tát, tỉnh cả rượu. Sau khi kịp phản ứng muốn giải thích với nàng, còn chưa kịp mở miệng nói, đã bị nàng xô ngã xuống mặt đất hôn tới tấp, ta bị nàng làm cho ngỡ ngàng, chưa kịp phục hồi tinh thần đã thấy nàng bắt đầu cởi quần áo, ma xui quỷ khiến thế nào mà ta đem nàng thượng luân. Về sau chúng ta liền thành một đôi.”

Ta nghe xong vỗ vai lão Đoá, cười nói:

“Thật là đáng mừng, đây chính là bánh từ trên trời rơi xuống nhà lão bằng hữu!”

“Ngươi trước tiên nghe ta nói cho xong đã!!” Lão Đoá kéo tay ta từ trên vai hất ném đi:

“Hai chúng ta qua lại được một thời gian thì nàng đưa ra yêu cầu ở chung. Ta vốn là muốn để nàng dọn đến nhà ta, nhưng lại sợ Hứa Hạo không đồng ý, vì thế đổi thành ta dọn đến nhà nàng. Nàng đối với ta tốt lắm, hàng ngày đều nấu sẵn cơm nước ngồi trên salon chờ ta về nhà. Bình thường ta đi làm về đã là lúc hai, ba giờ sáng, về tới nhà thấy nàng vẫn còn chờ. Có vài lần nàng ngủ quên, nhưng chỉ cần ta về đến nhà nàng liền lập tức tỉnh. Những việc này làm cho ta thực cảm động, có đôi khi còn nghĩ rằng nàng mới chân chính là lão bà của ta.”

Lão Đoá dừng một chút, uống vào hai ngụm rượu, lại thở dài, buồn bực nói:

“Nhưng là dạo gần đây nàng luôn thích trang điểm, chường diện, ngồi soi gương còn có thể ngồi tới trưa, lại thường hay bảo ta mua quần áo cho nàng. Còn nữa, chuyện phòng the nàng có vẻ đặc biệt khát khao, cơ hồ mỗi ngày đều phải làm!”

Ta cười cười, nói:

“Làm đẹp, chường diện là bản tính của nữ nhân, chuyện này thực bình thường. Về vấn đề mỗi ngày đều phải làm a, cái này chỉ có thể nói về mặt tình dục ham muốn của nàng rất mạnh. Người nói, mỗi ngày người đều trở về trễ như vậy, về tới nhà thì tinh thần, thân xác đều đã mệt mỏi, không tránh khỏi nàng cũng cảm thấy cô đơn, cho nên nàng mới có vẻ thực khát khao.”

Lão Đoá uống một ngụm rượu, dùng một loại ánh mắt phức tạp mà nhìn ta:

“Buổi sáng hôm nay nàng có mua cho ta một cái mũ, nói là trên thị trường đang giảm giá, nàng cảm thấy mũ này rất thích hợp với ta, liền mua tặng cho ta.”

Ta lại cười cười:

“Đây là chuyện tốt nha, chứng tỏ trong lòng nàng có người.”

Lão Đoá nghe ta nói xong về mặt liền vặn vẹo, vỗ bàn đứng lên, từ phía sau lưng rút ra một cái mũ ném vào người ta, rồi to:

“Bạn hữu như người sao lại ngu ngốc vậy a!! Đây chính là mũ đỉnh xanhhhh (nón xanh = cấm sừng)!!!!”

Ta liếc mắt nhìn cái mũ trong ngực mình một chút, ở trong lòng suy nghĩ xem nên an ủi lão Đoá như thế nào. Nhưng thời điểm ta vừa định phun lời tốt đẹp ra an ủi lão Đoá, liền thấy Hứa Hạo cùng một đám tiểu muội hấp tấp vọt từ ngoài cửa phi thẳng đến chỗ ta và lão Đoá đang ngồi. Lúc chạy tới nơi, một phen liền đẩy lão Đoá ngồi xuống, trái phải nhìn chăm chăm ta một phút đồng hồ, mới nghiêm túc mở miệng, nói:

“Bạn hữu, ngày một trường học của chúng ta có tổ chức một buổi liên hoan văn nghệ, hiệu trưởng yêu cầu, lớp nào cũng phải lên sân khấu đóng góp một tiết mục. Chủ nhiệm lớp chúng ta quyết định để chúng ta diễn tiết mục “Thần Điều Hiệp Lữ”, trong lúc rút thăm ta rất may mắn rút trúng vai một diễn viên!”

Ta nga một tiếng, hỏi Hứa Hạo:

“Người diễn vai Dương Quá?”

Hứa Hạo lắc đầu nói:

“Ta rút trúng vai một nhân vật nữ.”

Ta cười:

“Người diễn vai Tiểu Long Nữ?”

“Không phải!” Hứa Hạo tiếp tục lắc đầu.

“Vậy người diễn vai gì?” Ta cười càng thêm lợi hại: “Đừng nói là vai Lí Mạc Sầu nhé?”

“Cũng không phải!”. Hứa Hạo cười cười, chỉ thấy hần oai phong lẫm liệt dựng thẳng hai ngón tay tạo thành chữ V đưa lên, mạnh mẽ nói ba chữ:

“Nhiếp – Tiểu – Thiển!!!”*

*Nhiếp Tiểu Thiển: vai diễn trong phim Thiện Nữ U Hồn (phim được làm dựa theo bộ truyện Liêu Trai Chí Dị) (không hiểu diễn Thần Điều Hiệp Lữ mà bạn Hạo diễn Nhiếp Tiểu Thiển làm chi. =”=!!)

4. Chương 4

Edit: Một Vạn Năm Ánh Sáng

Lâm Hỉ Hỉ gọi điện cho ta, nàng nói muốn ta bồi nàng đi dạo phố. Ta ở ngoài miệng thì đáp ứng, trong lòng thì lại thấy phiền muốn chết. Đa số nam nhân đều giống ta thôi, trong lòng chúng ta đều phi thường chán ghét bồi nữ nhân đi dạo phố, nhưng lại không thể không tỏ ra ta đây rất nho nhã lễ độ, đưa ra cánh tay cho các nàng khoát, kiên trì bồi các nàng đến cuối cùng.

Ta đúng hẹn mà đi tới địa điểm đã hẹn Lâm Hỉ Hỉ, đó là một quán trà sữa mới mở, Lâm Hỉ Hỉ vẫn muốn một lần đến đây ném thử xem sao.

Lâm Hỉ Hỉ thích uống trà sữa vô cùng, thời điểm ta bước vào, liền thấy nàng đang ngồi bàn bên trái ngay cạnh cửa sổ, một tay cầm ly trà sữa hút, một tay hướng về phía ta ngoắc ngoắc. Ta đi đến, ngồi xuống bên cạnh nàng.

Nàng cười cười nói: “Người uống gì?”

Ta nghĩ nghĩ, liền nói gì cũng được.

Lâm Hỉ Hỉ trước kia là bạn học cao trung cùng ta, ta với nàng quen biết là do cùng học chung lớp văn học. Vốn là ta muốn vào lớp khoa học tự nhiên, chính là mẹ của ta sống chết bắt ta phải học lớp văn, ta đành phải nghe theo mẹ thi vào lớp văn học. Lúc đó, khi ta chuẩn bị bước vào lớp văn đã được phân phối, Lâm Hỉ Hỉ liền từ trong lớp chạy vọt ra, vô cùng chuẩn xác đâm sầm vào ngực ta. Lúc đó ta còn ôm trong ngực một đồng sách cao hơn cả đầu. Cho nên ta không biết người đụng phải ta là ai. Thời điểm Lâm Hỉ Hỉ đụng phải ta lực đạo tuy không nặng nhưng cũng không phải nhẹ, ta bị nàng đụng lảo đảo lui về sau vài bước, sách trên tay cũng rơi hết xuống đất. Ta há hốc mồm phun ra một câu “thao”, thật có xúc động muốn đánh người, nhưng khi ngẩng đầu nhìn lên liền thấy Lâm Hỉ Hỉ vẻ mặt hoảng hốt, cơn tức của ta lập tức xẹp xuống. Nàng vội vàng cùng ta giải thích, rồi giúp ta nhặt lại sách, còn mua đồ uống mời ta để xin lỗi. Ta liền cảm thấy cô gái này thật tốt, sau đó ta liền theo đuổi nàng. Mới đầu nàng còn ngượng ngùng từ chối ta. Nhưng là vẫn bị ta mặt dày theo đuổi, nàng cuối cùng phải đồng ý. Mãi cho tới khi tốt nghiệp trung học, hai chúng ta cũng chưa nói chia tay.

“Ngày hôm qua ta nhận được thư thông báo trúng tuyển từ trường đại học sư phạm Hồ Nam.” Nàng nhìn ta nói:

“Người tính toán vào đại học nào?”

Ta cười cười:

“Ta không tính lên đại học, cũng không nhận được thư trúng tuyển của đại học nào cả.”

Nàng trầm mặc một chút, mới hỏi:

“Vậy người định làm thế nào?”

“Không định thế nào cả”. Ta trả lời:

“Trước tiên tìm một công việc rồi tính tiếp”, suy nghĩ một chút, liền hỏi Lâm Hỉ Hỉ:

“Người thì sao?”

Vấn đề này nhất thời làm cho Lâm Hỉ Hỉ im lặng, không khí đột nhiên cũng có vẻ xấu hổ. Ta không học đại học, vì ta biết rõ mình thi sẽ không đậu. Mặc dù có thể nhờ đến quan hệ hoặc dùng tiền mua, nhưng cũng chỉ là cái vẻ bề ngoài, ta lên đại học cũng chỉ thêm phí thời gian và tiền bạc. Cho nên học hay không học cũng không có gì khác biệt.

“Nam Bắc”

Lâm Hỉ Hỉ gọi ta:

“Chúng ta quen nhau cũng đã hai năm, từ hồi cao trung cũng chưa bao giờ tách xa nhau.”

“Ta biết”. Ta nhìn Lâm Hỉ Hỉ nói.

Lâm Hỉ Hỉ gật gật đầu:

“Tuy ta rất muốn lên đại học, nhưng cũng không muốn rời xa người.”

Ta nói:

“Ta cũng không phản đối người lên đại học, học đại học rất quan trọng cho tiền đồ của người. Sau này người lên đại học, chúng ta vẫn có thể dùng điện thoại giữ liên lạc với nhau.”

Lâm Hỉ Hỉ nghe ta nói như vậy lại lâm vào trầm mặc, một lúc lâu sau, nàng ngẩng đầu, dùng ánh mắt kiên định nhìn ta:

“Ta không lên đại học, ta ở lại cùng người, về sau chúng ta có thể cùng nhau cố gắng!”

Ta nghe được câu trả lời của Lâm Hỉ Hỉ liền sửng sốt, chỉ cảm thấy máu trong cơ thể đều nóng lên, cuối cùng, ta kích động mà ôm Lâm Hỉ Hỉ vào lòng, vui mừng đến nỗi nói không ra lời.

Ngay lúc ta đang vạn phần hưng phấn, sau lưng bỗng vang lên thanh âm so với ta còn hưng phấn hơn:

“Bạn hữu!!!!”

Ta quay lại nhìn, thì ra là Hứa Hạo. Hắn không chút khách khí mà ngồi xuống ghế đối diện ta, theo sau lưng hắn vẫn như trước là một đám tiểu muội có thể so sánh với thất tiên nữ. Ta kinh ngạc một chút, liền hỏi hắn:

“Sao người lại ở đây?”

Hứa Hạo chỉ chỉ ra ngoài cửa sổ nói:

“Trường học của ta ngay bên cạnh quán này, ta ra đây uống trà sữa!”

Ta buông Lâm Hỉ Hỉ ra, u ám nói:

“Tại sao đi đến chỗ nào cũng đều gặp người a? Người trốn học?”

Hứa Hạo cướp lấy li trà sữa trước mặt ta, cầm trên tay lắc qua lắc lại hai cái:

“Không nên nói khó nghe như vậy nha! Cái gì mà trốn học, ta đây là ra ngoài trường tản bộ thôi!”

Ta đem trà sữa cướp về:

“Người không uống cũng đừng làm hỏng!” Nói xong chỉ vào Lâm Hỉ Hỉ, nói với Hứa Hạo:

“Đừng có ba hoa, đến, gọi chị dâu.”

Ánh mắt Hứa Hạo chuyển đến trên người Lâm Hỉ Hỉ, nhìn một lúc lâu, mới quá thanh quá khí mở miệng:

“Ta còn tưởng rằng người không có bạn gái nha.”

Cũng không chờ ta mở miệng, tiếp tục nói:

“Bạn hữu, ngày mai trường ta tổ chức liên hoan văn nghệ, người đến cổ vũ cho bọn ta được không?”

“Không đi”. Ta chém đinh chặt sắt trả lời Hứa Hạo.

Hứa Hạo sững sốt: “Tại sao?”

Ta cười:

“Người ngay cả Thiện Nữ U Hồn cùng Thần Điều Hiệp Lữ cũng không phân biệt được, còn khoe khoang cái gì?”

Hứa Hạo nghe xong liền dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn ta:

“Người không biết lúc ca đây luyện tập hay biết bao nhiêu.”

Ta nghe hắn nói xong, một ngụm trà sữa vừa uống chưa kịp nuốt đều phun ra ngoài, nhớ tới nhân vật Hứa Hạo diễn, liềng ngẩng đầu nói:

“Được, ta đi!”

Hứa Hạo nghe thấy câu trả lời của ta lập tức cười như một thằng ngốc, hấn lại cướp đi li trà sữa trước mặt ta, nói:

“Bạn hữu, nếu không có việc gì nữa thì ta đi trước, ngày mai người phải nhớ rõ đến trường cổ động cho ta a!”

Ta đập Hứa Hạo một cước, rống:

“Người lẩn nhanh đi, biến!”

Hứa Hạo nghiêng người tránh đi một cước của ta, sau khi tránh được còn phi thường muốn ăn đòn mà liếc ta một cái, sau đó nghênh ngang đi ra ngoài cửa. Trước khi đi xa, ta còn nghe thấy hấn hát:

“Ta có hai thanh đao, dài ngắn không đều nhau, thanh dài đánh thổ phỉ, thanh ngắn đánh cô nương.....”

5. Chương 5

Edit: Một Vạn Năm Ánh Sáng

Ta đứng ở trước cửa trường học Hứa Hạo, lấy điện thoại từ trong túi ra gọi điện cho hấn, hỏi vị trí chính xác. Xong liền hướng sân thể dục trong trường đi, bọn họ cử hành văn nghệ chính là ở sân thể dục. Lúc ta đi đến, diễn viên cũng đã hoá trang xong, nhưng còn chưa có diễn.

Bên trái sân thể dục cách chừng mười thước là bốn tầng phòng học, trên tầng một tổng cộng có bốn phòng, tất cả đều trống không, bởi vì học sinh đều chạy ra sân thể dục xem náo nhiệt. Hứa Hạo đang ở trong phòng bên trái tầng một tập luyện.

Khi ta bước đến cửa phòng liền nhìn thấy Hứa Hạo đang ngồi tận trong góc, trong phòng có khoảng hơn mười người khác nữa. Trong tay Hứa Hạo đang cầm kịch bản, đứng trước mặt là một tiểu nữ sinh đang hoá trang cho hấn. Bởi vì hấn quay lưng về phía ta, nên ta cũng không nhìn thấy vẻ mặt của hấn, chỉ nhìn thấy hấn mặc một thân lụa trắng trên người, đầu còn đội tóc giả đen láy, nhìn thế nào cũng cảm thấy đẹp, vì thế ta liền hướng về phía bóng lưng Hứa Hạo rống:

“Hứa Hạo!”

Hứa Hạo không có lên tiếng trả lời, mà chỉ quay đầu nhìn ra sau lưng. Hấn vừa mới quay đầu lại ta liền hỏi hấn. Nhìn mặt cùng thân hình của hấn lúc này, trong đầu ta liền xuất hiện mười bốn chữ “Dáng vẻ thì

ngiêng nước nghiêng thành, khuôn mặt thì như quỷ dạ soa”. Thời điểm Hứa Hạo quay đầu nhìn ta, nửa bên mặt của hắn được úp lên trái dưa hấu, nửa còn lại trắng bệch, dưới quầng mắt thì bị cái gì đó kéo lệch sang một bên, còn thâm đen lại, quả thật so với nữ quỷ trong phim kinh dị còn làm cho người khác khiếp sợ hơn.

Ta đi tới bên cạnh Hứa Hạo đem nửa trái dưa hấu trên mặt hắn lấy xuống, sau khi lấy nửa trái dưa hấu xuống ta càng hoảng sợ hơn. Cũng không biết nửa trái dưa kia đã úp lên mặt hắn từ khi nào, chỉ thấy làn da trên mặt hắn đỏ hồng. Nửa mặt bên kia so với làn da đỏ hồng bên này càng có vẻ trắng bệch hơn, nếu nhìn thẳng vào hai bên mặt của hắn, thì càng giống âm dương Song Sát hơn.

Ta sửng sốt nhìn chằm chằm Hứa Hạo khoảng mười giây, mới thở dài cảm khái nói:

“Người là đang diễn Thiện Nữ U Hồn hay là diễn Đêm Khuya Hung Linh nha?”

Hứa Hạo suy nghĩ một chút, mới trả lời ta:

“Không phải đều là quỷ sao?”

“Nhiếp Tiểu Thiên tuy rằng là quỷ, nhưng người cũng không thể hạ nhục nàng bằng cách này nha!”. Ta thò tay lấy đi cái gương của nữ sinh bên cạnh đưa cho Hứa Hạo”

“Tự người nhìn thử đi, người không ra người, quỷ không ra quỷ!”. Dừng một chút, sửa lại cho chính xác:

“Không đúng, không đúng, phải nói là quỷ cũng bị người hù chết!”

Hứa Hạo liếc mắt nhìn gương một cái, liền đem gương ném lên người của ta:

“Dù sao cũng chưa lên sân khấu, vả lại hoá trang cũng chưa xong mà, nếu làm xong mà không đẹp cùng lắm thì tẩy đi làm lại lần nữa.”

Ta đem gương trả lại cho nữ sinh kia:

“Ân, người nói rất có lý, vậy thì lần sau người nhất định phải hoá trang cho đẹp một chút, ít nhất cũng không thể làm Đảng và nhân dân thất vọng! Ta đi ra ngoài một chút, người từ từ luyện tập, ta không làm phiền.”

Hứa Hạo ngẩng đầu nhìn ta, nói:

“Người đừng đi xa quá!”

Ta rút bao thuốc từ trong túi ra lắc lắc:

“Ra ngoài hút điếu thuốc thôi.”

Nói xong ta liền đi ra cửa, tìm một cái bậc thang ngồi xuống. Nhìn một đám người đi tới đi lui trong sân thể dục, trong lòng ta liền cảm khái. Thời gian đúng là một thứ gì đó thật diệu kì. Có người cảm thấy nó trôi qua nhanh, có người lại cho rằng nó trôi rất chậm. Thế nhưng nếu người chỉ lo tới những vấn đề vướng mắc trong cuộc sống, sau khi hồi tưởng lại, người sẽ kinh ngạc phát hiện, kỳ thật thời gian trôi qua rất nhanh. Nhanh như lúc một tia chớp xuyên vụt qua tầng mây, nói như vậy thì có vẻ hơi khoa trương, nhưng chắc chắn cũng chính xác. Nếu bây giờ người chưa hiểu được, có thể một buổi sáng nào đó người từ trên giường thức dậy, lại bỗng nhiên hiểu được.

Ta ngồi đây hút hết khoảng bốn điếu thuốc, thì buổi văn nghệ mới bắt đầu. Ta nhìn những thân ảnh đang bận rộn trên sân khấu, chợt cảm thấy cực kỳ hâm mộ, bọn họ còn trẻ tuổi, còn có khoảng thời gian rất dài để theo đuổi và thực hiện ước vọng của bản thân. Trong lòng mỗi người đều có ước vọng, có người có thể đem nó biến thành sự thật, có người lại dễ dàng buông tha, còn có những người vì ước vọng của bản thân mà bị cuộc sống chen ép đến thương tích đầy mình. Mặc dù như thế ước vọng vẫn cứ cùng chúng ta hư hư thực thực mà tồn tại, lại còn là vị trí không thể thay thế trong cuộc sống.

Khi ta hút tới điếu thuốc thứ bảy thì Hứa Hạo bước tới, ngồi chồm hổm bên cạnh ta, hẩn lấy điếu thuốc ta đang cầm trên tay, nường theo tầm mắt của ta nhìn lên sân khấu:

“Lập tức đến lượt chúng ta rồi, nhưng ta còn chưa nhớ rõ được kịch bản, có lẽ sẽ diễn không tốt, người có thể nghiêm túc xem hay không?”

“Có thể”. Ta trả lời hẩn:

“Diễn tốt hay không không quan trọng, có thể cố gắng là tốt rồi, chỉ cần người có tâm.”

Ta vỗ vỗ bả vai Hứa Hạo, quay đầu nhìn hẩn. Ánh mắt của hẩn vẫn như cũ mà nhìn đám người trên sân khấu, mí mắt rũ xuống, môi khê mím, hai lọn tóc dài bên tai mềm mại thả xuống tới thắt lưng, từ góc độ của ta nhìn sang thoạt nhìn trông rất được.

Ta cười cười nói với Hứa Hạo:

“Hoá trang lại lần nữa trông không tệ, lần này so với lần trước đẹp hơn rất nhiều.”

Hứa Hạo dập tắt điếu thuốc, rất tự kỉ mà mỉm cười:

“Ta vốn đã rất đẹp trai, bọn họ diễn xong rồi, ta phải đi đây.”

Hứa Hạo vừa mới nói dứt lời thì liền có người gọi hắn chuẩn bị lên sân khấu. Hắn cao giọng đáp lời, liếc mắt nhìn ta một cái, có vẻ như là muốn nói cái gì đó nhưng lại thôi, đứng dậy theo đám người trong tổ kịch lên sân khấu.

Một mình ta ngồi ở bậc thang xem Hứa Hạo biểu diễn trên sân khấu. Đúng như lời hắn nói, hắn diễn không được tốt cho lắm, thậm chí ngay cả lời thoại cũng chưa học thuộc. Ta nghe thấy hắn trắc trở mà đọc ra lời kịch, nói xong một câu cũng đã tốn hơn mười giây. Dưới sân khấu đã vang lên tiếng xì xào chế giễu. Mặc dù như thế hắn vẫn diễn đến nhập tâm. Cũng có lẽ là do hắn quá nhập tâm, khi diễn tới đoạn cao trào của vở kịch, tiếng bàn tán phía dưới cũng không còn nghe thấy nữa.

Nhiếp Tiểu Thiển để vào trong tay Trữ Thái Thần một bức tranh mỹ nhân, nói:

“Sau này người nhìn vào bức tranh, cũng giống như nhìn thấy ta.”

Trữ Thái Thần nhận lấy bức tranh:

“Sao lại nói như vậy, thật giống như sau này chúng ta không gặp nhau nữa.”

Nhiếp Tiểu Thiển:

“Ta đã được gả cho Hắc Tam lão gia, ba ngày sau đã trở thành con gái đã xuất giá.”

Trữ Thái Thần:

“Ta biết người không phải là tình nguyện gả, nếu người có nỗi khổ, ta liền đưa người rời đi.”

Nhiếp Tiểu Thiển:

“Trời cũng sắp sáng, người mau đi đi.”

Trữ Thái Thần:

“Trời sáng càng tốt, trời vừa sáng ta liền đưa người đi.”

Nhiếp Tiểu Thiển:

“Người buông tay!”

Trữ Thái Thần:

“Nếu người không đi cùng ta, ta sẽ không buông tay!”

Bộ kịch này vẫn theo mô típ cũ là cuộc tình bi kịch mà đau buồn. Sau khi diễn xong, Hứa Hạo liền hướng về phía ta mà chạy như điên. Tóc giả bị gió thổi bay lên, bông bênh uốn lượn trên không trung, từng lọn tóc rối vào nhau, có một ít còn bay bay trước mặt hắn, che đi cả con mắt, có một ít lại chui vào miệng hắn, có một ít thì xẹt qua chóp mũi, quần quanh trên mặt.

Một giây đó, ta quả thực đã cho rằng Hứa Hạo chính là Nhiếp Tiểu Thiển.

Ta nhìn không rõ vẻ mặt của Hứa Hạo cho lắm, chỉ biết là hắn cách ta ngày càng gần, bộ đồ trắng bay bay như một con bướm bướm, nhẹ nhàng hạ xuống trước mắt ta. Lúc ta còn chưa rõ ràng lắm cái tình huống này là sao, thì hắn đã thật nhẹ nhàng, cẩn thận ôm lấy ta. Ta nhìn một đám tóc quần quanh trước mắt, há mồm định nói, thì lại bị một cái gì đó lạnh lạnh mềm mềm xẹt qua khoé miệng, giống như là hư không.

6. Chương 6

Edit: Một Vạn Năm Ánh Sáng

Thứ bảy, Hứa Hạo xách theo vài chai bia đến nhà của ta, lúc ta mở cửa thấy là Hứa Hạo thì sửng sốt vài giây:

“Người tới nhà ta làm gì?”

Hứa Hạo giơ bia trên tay lên:

“Uống bia!”

Ta nghiêng người nhường chỗ cho hắn đi vào nhà, rút ra một điều thuốc trong hộp thuốc để trên bàn châm lửa. Ta nhéo nhéo mi tâm, đem điều thuốc ngậm vào trong miệng để nâng cao tinh thần. Trên thực tế, nếu Hứa Hạo không đến, giờ này ta còn ngủ ở trên giường.

Hứa Hạo mở nắp một chai bia đưa qua cho ta:

“Chủ nhật người nghỉ ở nhà, bình thường hay làm gì?”

Ta nhận lấy chai bia:

“Cũng chẳng có gì, buổi sáng thì ngủ, buổi chiều bồi Lâm Hỉ Hỉ, buổi tối đi 1999.”

“Chủ nhật nào cũng đều như vậy?”. Hứa Hạo hỏi.

Ta trả lời hắn:

“Cũng không khác lắm, cơ bản thì ngày nào cũng vậy, bởi vì Lâm Hỉ Hỉ không học đại học, mà hai chúng ta cũng chưa tìm được việc làm, duy nhất một điểm khác chính là Lâm Hỉ Hỉ không đi 1999.”

“Vậy bình thường buổi tối mấy giờ người đi 1999?”

“Chín giờ”. Ta nói:

“Bình thường ta đưa Lâm Hỉ Hỉ về đến nhà cũng đã hơn tám giờ, sau đó đi bộ nửa giờ mới đến 1999. Cho nên chắc là chín giờ đến nơi.”

Hứa Hạo gật gật đầu:

“Buổi tối ta ở quán bar đợi người, đêm nay ta muốn một mình biểu diễn một tiết mục.”

Ta nghe xong cười cười, uống một ngụm bia nói với Hứa Hạo:

“Ta nghĩ ta không nên đi thì tốt hơn.”

Hứa Hạo cũng không để ý ta, hắn đứng dậy bước đến WC. Ta tưởng hắn muốn đi vệ sinh nên cũng không để ý, thế nhưng hắn đứng im thật lâu cũng không có nhúc nhích. Ta liền buồn bực, đi đến bên cạnh Hứa Hạo hỏi hắn:

“Làm sao vậy?”

Hứa Hạo nhìn vào gương trong WC một lúc lâu, mới chỉ vào hình ảnh của mình trong gương hỏi ta:

“Người có nhìn thấy gì không?”

Ta giương hai mắt lên nhìn vào gương nói:

“Có cái gì à?”

Trong gương, chân mày Hứa Hạo nhíu lại, ánh mắt tinh tế mà mị lên. Hắn giơ tay chỉ vào sườn mặt của mình trong gương, lại chỉ vào khoé mắt, cái mũi, nói với ta:

“Thật sự là người không phát hiện cái gì à?”

Ta nhìn Hứa Hạo trong gương, gật đầu hai cái thật mạnh:

“Có nhìn thấy!”

“Thật sao?”. Hứa Hạo hưng phấn hỏi ta:

“Vậy người nhìn thấy cái gì?”

Ta cười nói:

“Ta thấy người nhìn gương tự kỉ!”

“Cái gì mà nhìn gương tự kỉ, ta đây là đang thưởng thức cái đẹp!”. Hứa Hạo nhướn nhướn lông mày:

“Người không cảm thấy là ta rất đẹp trai hay sao?”. Cũng không để ta há miệng nói, hắn liền vuốt vuốt khuôn mặt mình nói tiếp:

“Ta cảm thấy ta rất giống Hoàng Hiểu Minh!”

Ta nghe hắn nói thế, xem chút thì sắc nước miêng của chính mình, vỗ vỗ bả vai Hứa Hạo, nhìn vào trong gương nói:

“Ta thì cảm thấy người phi thường giống Vương Bảo Cường!”

Hứa Hạo lại ngồi chơi một lúc, khi rời đi lại vừa vắn đụng phải Lâm Hỉ Hỉ ở trước cửa. Trong tay Lâm Hỉ Hỉ cầm theo trái cây cùng đồ ăn vặt, còn đem một cái bọc to ném đến trên người ta, nói là quần áo nàng mới mua cho ta, kêu ta đi mặc thử xem có vừa người hay không. Lâm Hỉ Hỉ nói xong mới phát hiện Hứa Hạo đang đứng trước cửa nhìn chăm chăm vào nàng, nàng mới kịp phản ứng mà vội vàng chào hỏi.

Hứa Hạo chăm chú nhìn Lâm Hỉ Hỉ một lúc lâu, sau đó ánh mắt lại chuyển đến cái bọc quần áo trong ngực ta, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì, cuối cùng còn đem ánh mắt chuyển lên nhìn ta chăm chăm. Ta bị hắn nhìn đến trong lòng đều run lên, liền kéo Lâm Hỉ Hỉ vào nhà, đập hắn ra ngoài cửa:

“Chị dâu của người đến, anh đây không thể tiễn người được rồi, trên đường đi người nhớ cẩn thận!”

Hứa Hạo đứng ngoài cửa, nhìn Lâm Hỉ Hỉ xong lại nhìn ta, ánh mắt phức tạp. Môi giật giật như muốn nói gì đó, rồi lại không nói ra. Cuối cùng phất phất tay với ta, quay lưng đi xuống lầu. Ta nhìn theo bóng lưng Hứa Hạo, bỗng nhiên cảm thấy không hiểu gì cả.

Buổi tối khi ta đến 1999, chân còn chưa kịp bước vào cửa, đã bị lão Đoá kéo đến cái bàn gần nhất ngồi xuống. Hắn đem cái mũ đỉnh xanh lần trước để lên bàn, nhìn vào mắt ta chậm rãi mở miệng:

“Nàng chạy theo người khác rồi, giống như vợ của ta lần trước, không một chút do dự đem ta quăng đi không lưu luyến”. Về mặt của lão Đoá vô cùng bình tĩnh:

“Chỉ khác ở chỗ, vợ của ta chạy ra nước ngoài, mà nàng thì chỉ đi đến thành phố khác.”

Ta trầm mặc một chút, há miệng định an ủi hắn một chút, lại bị hắn đưa tay lên chặn lại:

“Người không cần an ủi ta, ta đã sớm phát hiện ra. Đã là nam nhân ấy mà, không vì tiền thì cũng là vì nữ nhân.”

Ta cười cười vỗ vai lão Đoá:

“Phật từng nói, tu luyện ngàn năm, mới có thể gặp thoáng qua nhau trong một phút. Đẳng này ngươi và nàng lại cùng kết giao, đơm hoa kết trái không chỉ trong phút chốc, ngươi nên cảm thấy thoả mãn mới phải.”

“Phật nói đều là cái rắm!”. Lão Đoá vỗ bàn đứng lên:

“Phật tổ vẫn hay giảng về chuyện tình yêu, thế nhưng cả đời hắn, ngàn năm vẫn chỉ là một lão xử nam, ngay cả tay Quan Âm Bồ Tát cũng chưa từng nắm, ngươi có thể tin hắn sao?” (==!!)

Ta không nhịn được bật cười, phía sau bỗng bị ai đó vỗ một cái, nhìn lại, thì ra là Hứa Hạo. Hắn đem mấy chai bia đang cầm trong tay để lên bàn, kéo một cái ghế ngồi xuống, cái gì cũng không nói, khui bia đưa qua cho ta cùng lão Đoá. Lão Đoá tiếp nhận bia ừng ực uống một hơi, ta thấy hắn uống như vậy thì có chút lo lắng, nhưng lại nghĩ đến hôm nay trong lòng hắn không thoải mái, đành im lặng không lên tiếng. Lão Đoá tu một hơi xong quay đầu nhìn ta, thấy ta đang nhìn hắn, liền đem bia đẩy đến trước mặt ta, rống:

“Đến, bạn hữu, hôm nay chúng ta không say không về!”. Nói xong lại điên cuồng tu một hơi, xuất phát từ lòng tốt ta còn đối với lão Đoá nói một câu uống ít thôi. Lão Đoá nghe xong lắc lắc tay nói:

“Một hai chai mới xem như là súc miệng, ba bốn chai cũng chưa là cái gì, năm sáu chai thì làm sao có thể say, mười mấy chai rồi thì chúng ta cùng nhau rống to.”

Ta nghe thấy lão Đoá nói như vậy liền cười cười, cũng bắt đầu cùng hắn uống. Sau khi uống bia lão Đoá

lại bắt đầu ba hoa, vì thế ta cũng cùng hấn nói bậy. Hứa Hạo lại không nói chuyện cùng chúng ta, chỉ im lặng ngồi bên cạnh uống bia. Ta cảm thấy kì quái, liền dùng khuỷu tay đụng đụng hấn một chút, nói:

“Sao lại không thấy đám tiểu thiếp của ngươi đâu?”

Hứa Hạo nhìn ta nói:

“Đã bỏ.”

Ta cười:

“Vì sao lại bỏ, không phải ngươi vẫn hay nói ngươi có hai tiểu thiếp cùng một người vợ và một tình nhân sao? Vì sao lại không thấy ai?”

Hứa Hạo im lặng không nói mà nhìn chăm chăm vào chai bia trên bàn, ta cảm thấy khó hiểu, lại đẩy đẩy hấn, hấn quay lại nhìn ta nói:

“Chính ngươi đã từng nói diễn tốt hay không không quan trọng, chỉ cần cố gắng là được, bất kể ta làm cái gì, nếu có tâm là tốt rồi”. Hấn dừng một chút, nói tiếp:

“Cho nên ta mới thật nghiêm túc diễn, chỉ để ngươi nhìn thấy cố gắng cùng dụng tâm của ta, cho dù khó khăn ta cũng sẽ không bỏ cuộc.”

Ta sửng sốt một lát, có chút không hiểu hỏi:

“Chuyện đó cùng chuyện đám tiểu muội của ngươi có quan hệ gì? Còn nữa, lần trước ngươi diễn cũng rất tốt, không kém như ngươi nghĩ đâu, ít nhất thì ngươi cũng đã cố gắng diễn cho xong, không có bỏ nửa chừng.”

Hứa Hạo uống một ngụm bia, mới lắc lắc đầu nói:

“Không, ta không nói đến chuyện đó”. Hấn lại nhìn ta, ánh mắt phức tạp, giọng nói rất nhẹ:

“Ta sợ nếu như ta nói ra thì ngươi sẽ chán ghét ta, mà ta cũng không dám nói ra, nhưng giấu ở trong lòng lại rất khó chịu.”

Ta đã uống cùng lão Đoá tương đối nhiều rượu, hiện tại đã cảm thấy đầu trường đau, dạ dày cũng có chút khó chịu, có cảm giác muốn phun ra, liền đối với Hứa Hạo xua tay:

“Không có việc gì, người cứ nói ra đi không phải ngại.”

Hứa Hạo nằm gục trên bàn không nói, ta cảm thấy hôm nay hẳn thực kì lạ, vì thế lại thức giục:

“Người nói nhanh đi, người không nói ta liền trở về nhà!”

Hứa Hạo vẫn nằm gục trên bàn không nhúc nhích, cũng không biết hắn đang suy nghĩ cái gì trong đầu, dạ dày ta lại cuộn lên từng trận khó chịu, liền dứt khoát vỗ bả vai lão Đoá nói ta về trước, lão Đoá mơ mơ hồ hồ đáp một câu, sau đó liền nằm gục ra bàn giống Hứa Hạo. Ta thấy cả hai người bọn họ đều không nhúc nhích, liền đứng dậy đi ra ngoài, ai ngờ vừa xoay bước, đã bị một người ôm lấy từ phía sau.

Cảm giác này thật kì lạ, giống như ngày hôm ấy Hứa Hạo từ sân khấu chạy đến ôm lấy ta. Ta nghi hoặc nhìn hai cánh tay bên hông, vừa định đẩy ra, phía sau liền truyền đến thanh âm của Hứa Hạo:

“Không cần đẩy ra, ta chỉ muốn ôm người một chút, trong mơ cũng muốn ôm chặt lấy người.”

Thanh âm của hắn rất nhẹ, hơi thở của hắn phả vào bên lỗ tai ta, vương vấn ở bên trong.

“Hình như ta thích người.”

7. Chương

Edit: Một Vạn Năm Ánh Sáng

Ngày chủ nhật Hứa Hạo lại đem vài chai bia đến nhà của ta, ta chặn hắn ngoài cửa:

“Người lại đến đây làm gì?”

“Uống rượu”. Hắn nói xong lại muốn đi vào nhà, ta đem cánh tay chặn ngang cửa nói:

“Trước tiên khoan hãy vào, người nói lý do đã.”

“Lý do gì?” Hứa Hạo hỏi.

Ta nhìn bia trong tay hắn nói:

“Người và cha người đều giống nhau, uống rượu vào là nói nhảm, cho nên lần sau đến nhà ta không nên mang theo bia rượu.”

Nói xong ta quay vào trong, chờ ta ngồi xuống ghế salon trong phòng, Hứa Hạo vẫn đứng bất động ngoài cửa, ta liền buồn bực nói:

“Người còn đứng đó làm gì, vào đi.”

Hứa Hạo đứng ngoài cửa nhìn ta một lúc, mới chậm rãi đi vào, đến bên cạnh ta ngồi xuống. Hắn đem bia để lên trên bàn, khui một chai cầm ở trên tay nhưng không uống, cũng không nói chuyện cùng ta, ánh mắt tan rã nhìn vào ngọn thắp trên bàn trà. Ta thấy hắn chỉ nhìn vào bàn trà, liền rút ra một điều thuốc đưa cho hắn, nhưng hắn không có tiếp nhận. Ta liền rút về ngậm vào trong miệng, cầm lấy cái bật lửa đốt lên:

“Sao gần đây người lại kì lạ như vậy? Lần trước người diễn vai Nhiếp Tiểu Thiển ta đã cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng không đúng ở chỗ nào ta lại không nói ra được, người có tâm sự gì sao?”

Ta quay đầu nhìn Hứa Hạo, hắn vẫn chỉ dờ dẩn nhìn vào ngọn thắp trên bàn trà trước mặt không nhúc nhích, vì thế ta liền đẩy hắn một cái, hắn vẫn như cũ không nhìn vào ta, mắt cũng không chớp nhìn chăm chăm ngọn thắp trước mặt. Cái này thực sự khiến ta không vui, ta vươn tay cầm ngọn thắp trên bàn về phía mình:

“Ta nói, người nhìn chăm chăm vào cái này làm cái gì? Người cùng nó nói chuyện yêu đương à?”

Hứa Hạo vẫn không để ý đến ta, ta nổi giận, vươn tay nắm cổ áo Hứa Hạo kéo về phía mình:

“Mẹ nó, người này giờ không nhìn chăm chăm bàn trà thì cũng là nhìn chăm chú ngọn thắp đấy, người nhìn chúng nó làm gì, muốn cùng chúng nó trở thành người yêu à?”

Lúc này Hứa Hạo mới nâng mắt nhìn ta, nhưng cũng chỉ là liếc mắt một cái, xong lại đem đầu cúi thấp xuống, tóc mái hắn xoã xuống che khuất hai mắt, chỉ lộ ra chiếc cằm nhọn, cằm đặc biệt thon. Hai mắt ta chăm chú nhìn Hứa Hạo, lúc sau liền cảm thấy không có ý nghĩa, dứt khoát nằm trên ghế salon ngủ. Hứa Hạo ngồi bên cạnh ta, salon cho dù dài, nhưng không rộng, ta cảm giác có chút chật, vì thế nhấc chân đạp Hứa Hạo:

“Đi! Người qua ghế bên kia cùng nó nhìn nhau đi, đừng ngồi ở đây làm phiền ta ngủ.”

Hứa Hạo không nhúc nhích, ta cũng lười nói, rút điện thoại trong túi ra cầm trên tay chơi game, chơi chơi một chút cũng không cảm thấy thú vị, liền giương mắt nhìn trần nhà nghĩ về Lâm Hỉ Hỉ. Cũng không biết qua bao lâu, Hứa Hạo đột nhiên nằm lên trên người ta, ôm lấy ta, chôn đầu vào vai trái của ta, nhỏ giọng nói:

“Đó không phải là lời nói khi say rượu.”

Ta nghe xong trầm mặc vài giây, sau đó nói với hắn:

“Đó chính là lời nói khi say rượu”. Ta nói tiếp:

“Một lời nói say rượu không bình thường.”

Ta gỡ ra bàn tay của Hứa Hạo bên hông mình, xoay người đem hắn đặt dưới thân, nhìn vào mắt của hắn, suy nghĩ một chút nói:

“Hai nam nhân ôm nhau khó tránh khỏi có chút khó chịu, người phải biết rằng cho dù có nói thẳng ra đi nữa, cũng là không có kết quả.”

Những lời này ta đều nói rất chậm. Hứa Hạo ngược mắt nhìn ta. Trong mắt có kinh ngạc, có nghi hoặc, có khổ sở, còn có một chút tự giễu, thế nhưng cũng chỉ thoáng qua mà thôi.

Ta đứng dậy đi qua ghế salon bên kia ngồi xuống, nghịch nghịch ngọn thắp trên bàn, vừa hút thuốc vừa quan sát biểu tình của Hứa Hạo. Hứa Hạo không nhúc nhích, chỉ giương mắt nhìn lên trần nhà ngẩn người, ánh mắt trống rỗng. Hứa Hạo mặc một chiếc áo sơ mi sọc caro màu đỏ, nhìn có vẻ đơn bạc, cũng có lẽ là hắn vốn đã gầy, đường nét trên khuôn mặt hoàn mỹ không tì vết. Hầu kết của hắn lên xuống rất nhanh, ta nghĩ rằng hắn đang thực sự khó chịu, nhưng mắt chớp cũng không chớp lấy một cái, môi khẽ nhếch, đáng vẻ quật cường. Cho dù như thế, một dòng chất lỏng trong suốt vẫn từ khoé mắt của hắn chảy xuống.

Ta hung hăng rút ra một điếu thuốc, đi đến ngồi xuống bên cạnh Hứa Hạo, hắn đưa tay đặt ngang trên mặt, che đi đôi mắt của mình. Ta đem tay hắn lấy ra, hắn không nhìn vào ta, ánh mắt nhìn đến bàn tay đang bị ta bắt lấy. Ta suy nghĩ một chút, mới mở miệng nói:

“Có lẽ người không hiểu bản thân mình đang nói cái gì, cũng không biết bản thân đang làm gì, nhưng đây chính là sai trái. Bây giờ người đang trong thời kì trưởng thành vẫn còn ngây thơ, khó tránh khỏi có một vài ý nghĩ sai lầm, ta lớn tuổi hơn người, tuy rằng không thể so với những người trưởng thành thành đạt, nhưng ta vẫn hiểu, đó là sai.”

Hứa Hạo không nói gì nhìn ta một lúc, mới chậm rãi từ salon đứng lên đi đến cạnh cửa mang giày vào, sau đó mở cửa bước đi không hề quay đầu lại.

Chín giờ tối ta nhận được điện thoại của Hứa Hạo, hắn hỏi ta vì sao không đến 1999. Ta nói ta có chút mệt, không muốn đi. Hắn im lặng khoảng ba phút đồng hồ, mới nhẹ nhàng nói:

“Ta muốn hát tặng người một bài hát.”

Ta thở dài:

“Ta không muốn nghe.”

Hứa Hạo không nói gì, trong điện thoại chạm rãi vang lên tiếng đàn ghi ta. Ta vốn là muốn tắt điện thoại đi, nhưng lại ấn nhầm vào nút mở loa lớn. Thanh âm trầm thấp khàn khàn của Hứa Hạo vang lên, quanh quẩn trong căn phòng trống trải vắng vẻ.

Nếu có thể quên đi tình cảm này

Hoặc là ta chưa từng tồn tại

Cho dù người không yêu

Cũng không cần rời xa ta

Nếu ta chỉ là một kẻ khờ khạo

Không biết thế nào là tình yêu

Vĩnh viễn nằm trên giường mơ mộng

Quãng đời còn lại cũng sẽ không đau thương

Chung quy con người cần kiên cường mà sống

Một lần nữa ta xin nguyện cầu

Giá như ta có thể một lần chấp nhận đau thương

Ngày này năm sau nếu gặp gỡ

Tình cờ gặp lại ở đâu đó

Hoặc trong bữa tiệc kết hôn của bạn hữu

Mong chờ, lo sợ người xuất hiện

Hôm nay đã là một năm không gặp người

Cũng không thể quên dù sáu mươi năm nữa

Chỉ mong người có thể nói ra

Mặc kệ là lời tạm biệt khi chia tay.

“Vì sao lại thích ta?”

“Ta không biết.”

“Thích ta từ khi nào?”

“Ta cũng không biết”. Hấn nói:

“Có thể là lần đầu tiên nhìn thấy người, cũng có thể là lần thứ hai gặp lại, cũng có thể là lần người đang cùng bạn gái.”

Ta nói với Hứa Hạo:

“Ta không thích nam nhân.”

“Ta biết”. Hấn trầm mặc một chút:

“Tuy rằng mọi chuyện đều đã qua, có lẽ là ta sẽ mất đi, nhưng ta sẽ không buông tay, ta muốn nắm lấy cơ hội dù chỉ một lần”

8. Chương 8

Edit: Một Vạn Năm Ánh Sáng

Từ đó về sau ta rất ít đi 1999, cũng tận lực tránh mặt Hứa Hạo. Có mấy lần Hứa Hạo đến nhà tìm ta, nhưng đều bị ta lấy lý do bởi bạn gái đuổi về. Lâm Hỉ Hỉ đã tìm được việc làm, là một công ty địa ốc, nhưng còn ta vẫn chưa tìm được việc.

Ta không nhớ rõ là lúc nào, hình như là thời điểm cuối thu, ta nhận được điện thoại của Hứa Hạo. Hấn chỉ nói với ta vài câu ngắn ngủi:

“Ta biết là ta không ra gì, không có khả năng người sẽ thích ta”. Dừng một chút hần nói tiếp:

“Nhưng ta đã cố gắng.”

Đó là cuộc điện thoại cuối cùng ta nhận được từ Hứa Hạo. Hứa Hạo đi rồi, rời khỏi thành phố này, không ai biết hần đi khi nào. Ngày thứ tư sau khi nhận được điện thoại của hần ta mới biết được tin này. Lúc hần đi không nói với bất kì ai, ngay cả lão Đoá cũng không biết.

Khi ta tới tìm lão Đoá, hần đang bị cảnh sát nhân dân áp ra từ quán bar, ta sửng sốt một chút, hỏi một vị cảnh sát:

“Sao lại bắt hần?”

Vị cảnh sát nói:

“Trong quán bar có người đánh nhau, hần phải theo về cảnh cục lấy lời khai.”

Ta nga một tiếng, quay qua hỏi lão Đoá:

“Con của người đâu?”

Lão Đoá ngây người một chút, mới dùng ánh mắt kì quái nhìn chăm chăm ta, nói ra một câu khiến ta xém chút học máu:

“Con ta không phải đã gả cho người rồi sao?”

Một vị cảnh sát nhân dân nghe hần nói xong liền vỗ vỗ vai ta:

“Anh bạn này, người đừng để ý, chúng ta hoài nghi ông chủ quán bar này bị bệnh tâm thần phân liệt mức độ cao cùng chứng vọng tưởng, đang muốn đưa hần tới bệnh viện tâm thần, cho nên lời hần nói người không cần để trong lòng.”

Nói xong liền kéo lão Đoá hướng về chiếc xe cảnh sát phía trước. Lão Đoá bị kéo đi còn cố quay đầu ra phía sau rống với ta:

“Quán bar của ta liền giao cho người quản lý, người nhất định phải trông coi cho tốt, ngàn vạn lần đừng làm nó sụp đổ, con ta còn chưa có trở lại đâu, người nhất định phải ở trong quán chờ nó trở về!!!”

Sau khi bị cảnh sát mang đi, lão Đoá thật sự bị đưa đến bệnh viện tâm thần. Lão Đoá ở trong đó còn vô

cùng vui vẻ, đối với các loại bệnh thần kinh trong đó còn phân tích rõ ràng hợp lý, người trong bệnh viện đều nghe lời hấn. Lúc ta vừa từ cửa bệnh viện đi ra liền bắt gặp một nữ sinh vô cùng xinh đẹp, tay phải nàng cầm một giỏ hoa quả và vài bộ quần áo, tay trái thì cầm một chiếc mũ đỉnh xanh.

Lâm Hỉ Hỉ bắt đầu trở nên bận rộn, nhưng nàng vẫn cùng ta trải qua ngày chủ nhật. Quán bar bị ta làm cho sụp đổ, không thể đứng lên một lần nữa, vì thế ta lại trở thành ăn không ngồi rồi. Có đôi khi ta sẽ nhớ đến Hứa Hạo, nghĩ xem hiện tại hấn đang ở đâu, nghĩ xem khi nào thì hấn trở về, nghĩ xem hấn ở nơi đất khách sống có tốt không.

Bốn năm sau khi Hứa Hạo rời đi, Lâm Hỉ Hỉ cầm hai vé xem nhạc hội đến tìm ta, nói muốn ta bồi nàng đi xem biểu diễn, là buổi biểu diễn của Trần Dịch Tấn, Lâm Hỉ Hỉ nói nàng rất thích nghe Trần Dịch Tấn hát. Hôm đó, ta cùng nàng đi nghe hát cả đêm, đến cuối giờ, Trần Dịch Tấn hát một bài Việt Ngữ ca, tên là “ngày này sang năm”. Ta nhìn Trần Dịch Tấn trên sân khấu, trong đầu lại hiện lên bóng dáng của Hứa Hạo. Lần đầu tiên ta thấy Hứa Hạo, là lúc hấn đang hát bài hát này. Đây là một bản nhạc trữ tình rất chân thật, Trần Dịch Tấn ở trên sân khấu hát đến khàn cả giọng. Ta nghe hấn hát lại giống như mình là kẻ trong lời bài hát, bên tai quanh quẩn lặp lại một câu “ngày này năm sau chỉ mong được gặp lại ngươi một lần”.

9. Chương 9

Edit: Một Vạn Năm Ánh Sáng

Đêm hôm đó sau khi đưa Lâm Hỉ Hỉ về nhà, ta cùng nàng nói lời chia tay. Nàng vô cùng kinh ngạc nhìn ta, hỏi ta lý do vì sao? Ta nói với nàng, ta đã thích một người khác.

Đèn đường mờ ảo chiếu lên trên người Lâm Hỉ Hỉ, lộ ra vẻ yếu ớt, sắc mặt nàng trắng bệch, khi mở miệng nói thanh âm đều run rẩy:

“Có thể cho ta biết người đó là ai hay không?”

Ta thành thật trả lời:

“Hứa Hạo.”

Nàng dùng ánh mắt không thể tin mà nhìn ta, thanh âm giống như đang thì thào tự nói:

“Nhưng hấn là nam nhân... Ngươi vì sao lại thích hấn?”

“Ta không biết”. Ta nói:

“Có lẽ là lần đầu tiên ta nhìn thấy hân, cũng có thể là lần thứ hai gặp lại, cũng có thể.....”. Ta dừng một chút, nhìn vào ánh đèn đường nói:

“... Là khi ta phát hiện ta đã không thể gặp hân nữa.”

Lâm Hỉ Hỉ nhìn ta, bật khóc, nước mắt theo khoé mi nàng chảy xuống. Ta vươn tay muốn ôm lấy nàng, lại bị nàng đẩy ra, nàng ầm ạch mở miệng:

“Người so với ai cũng đều tuyệt tình hơn.”

Ta im lặng nhìn Lâm Hỉ Hỉ, nàng cũng lẳng lặng nhìn lại ta, rồi nói:

“Khi người có trong tay người không biết quý trọng, khi người mất đi người lại hối hận. Tình cảm là dùng để trân trọng, không phải để vui đùa”. Sau đó nàng xoay người rời đi.

Ta nhìn theo bóng lưng của Lâm Hỉ Hỉ, bỗng nhiên nhớ đến một vài chuyện cũ: Trần Thăng từng làm ra một chuyện điên rồ. Năm đầu tiên hân mở một đêm hội ca nhạc, còn giảm giá vé cho tình nhân, mua một vé được hai ghế ngồi, rất nhanh vé liền bán hết sạch, đêm hội ca nhạc đó có tên là “năm sau người còn yêu ta không?”. Năm thứ hai hân tổ chức nhạc hội, nhạc hội lại dư ra một đồng vị trí trống, Trần Thăng nhìn về một hàng ghế trống phía dưới, vẻ mặt bi thương cúi đầu xin lỗi, cuối cùng hát lên một ca khúc “đem đau thương giữ lại cho chính mình”.

Tối nay có một mình bỗng cảm thấy cô đơn, năm sau, người còn yêu ta không?

10. Chương 10

Năm năm sau khi Hứa Hạo rời đi, ta là một người đưa thư. Mỗi ngày ta đều tiếp xúc với rất nhiều thư tín. Có thư kể về công việc của ai đó, có thư lại nói về cuộc sống thường ngày, yêu thương hận thù của ai đó, hoặc là có người ân cần hỏi thăm tưởng niệm một người khác...

Ta cưỡi trên chiếc xe đạp chạy xuyên qua các nơi trong thành phố, đem thư đưa tới tận nhà người nhận, thỉnh thoảng cũng lưu lại nói vài câu. Ta cũng từng thử viết thư cho Hứa Hạo. Là người đưa thư nhưng đó là lần đầu tiên ta viết thư. Đôi khi trong thư chỉ có một câu, nhưng lại xé đi viết lại hơn mười lần, câu kia rất đơn giản, chỉ có mười một chữ “ngày này năm sau, ta mong có thể gặp lại người”

Ta làm người đưa thư đã được 479 ngày, trong một góc đường ta tình cờ gặp lại lâm Hỉ Hỉ. Nàng đang kéo theo một vali quần áo to, ta đem xe dừng trước mặt nàng, nói:

“Đã lâu không gặp”.

Nàng ôn nhu cười với ta:

“Đúng vậy, đã lâu không gặp”

“Đạo này vẫn tốt chứ?” Ta hỏi nàng.

Lâm Hỉ Hỉ đột nhiên im lặng, nàng nhìn ta thật lâu mới chậm rãi mở miệng:

“Đừng nên hỏi ta có tốt không, nếu ta nói không tốt, sẽ thích hợp sao?”

Ta xấu hổ cười cười nhìn Lâm Hỉ Hỉ, vội vàng giải thích với nàng. Nàng nhìn dòng người tấp nập trên ngã tư đường nói:

“Hôm nay ta sẽ đi Luân Đôn.”

Ta hỏi nàng:

“Có cần ta đưa người đi hay không?”

“Không cần”. Nàng từ chối:

“Người có biết hay không thực ra ta rất oán hận người?”

“Ta biết”. Ta nói với nàng:

“Người hận ta là rất đúng.”

“Vậy người biết vì sao ta hận người hay không?”

Ta nghĩ nghĩ một chút, mới trả lời:

“Bởi vì người quá yêu ta, ta cũng từng như vậy. Tuy rằng chúng ta không thể cùng một chỗ, nhưng không thể nói rằng ta chưa từng yêu người.”

“Đúng vậy!”. Lâm Hỉ Hỉ cười cười:

“Ta quá yêu người, vì người mà trả giá nhiều như vậy, để có thể ở gần người, đại học ta cũng từ bỏ, thậm

nghĩ toàn tâm toàn ý ở bên người. Thế nhưng đến cuối cùng, lại thua bởi một người nam nhân”. Lâm Hỉ Hỉ quay qua hỏi ta:

“Người có biết điều này buồn cười cỡ nào không?”

Ta không biết phải nói như thế nào, cũng có thể là cái gì cũng không nên nói, vì thế chỉ đơn giản nói với nàng ba chữ:

“Thực xin lỗi”.

Khi Lâm Hỉ Hỉ bước đi, nàng để lại một câu nói:

“Đoạn tình cảm này, chúng ta đã từng thực sự yêu đối phương, để đến cuối cùng lại hận đối phương như vậy”.

Ta nhìn bóng dáng Lâm Hỉ Hỉ rời đi, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy khổ sở. Ta đã từng yêu nàng như vậy, cuối cùng lại làm tổn thương nàng.

Ta đột nhiên phát hiện, kỳ thật tình yêu rất đơn giản, quanh quanh quẩn quẩn cũng chỉ có ba chữ “ta yêu người” “cùng một chỗ” “chia tay đi” “ta hận người”.

Có đôi khi ta sẽ rất nhớ Hứa Hạo, cho nên mỗi ngày đều kiên trì viết cho hắn một lá thư. Bởi vì không biết Hứa Hạo ở nơi nào, vậy nên ta đều đem thư giữ lại. Hằng ngày ta đều kiên trì với hy vọng mỏng manh đó, thì ra hoài niệm một người cũng có thể trở thành thói quen. Có khi ta lại cảm thấy, ngày hôm qua với ngày hôm nay chỉ cách nhau có hai mươi bốn giờ lại giống như đã qua cả ngàn năm.

Ta làm người đưa thư được 749 ngày, cũng đã viết được 749 lá thư để trên quầy bar của 1999, mà Hứa Hạo rời đi cũng đã được bảy năm mười chín ngày.

Hôm nay, ta giống như mọi khi cầm bao thư bước lên xe đạp chuẩn bị công tác. Nhưng khi ta mới từ 1999 bước ra liền gặp một người từ bên ngoài đi vào. Người này mặc một chiếc áo sơ mi sọc caro xanh cùng một chiếc quần dài màu xám tro, dưới chân là một đôi giày đế cao, phía sau còn kéo theo một chiếc vali

Hắn lướt qua người ta đi thẳng đến quầy bar. Ta xoay người nói với hắn:

“Quán bar đã không còn kinh doanh”.

Thế nhưng hắn làm như không nghe thấy, đứng bên cạnh quầy bar lung tung sờ loạn, cuối cùng lôi ra một cây đàn ghi ta cũ nát gãy gãy hai cái, trong mắt tràn ngập hoài niệm.

Hắn cầm ghi ta đi đến cạnh ta:

“Ta không nghĩ tới người lại ở đây”.

Ta cười cười:

“Ta cũng không nghĩ tới ta có thể chờ được người.”

Hắn nhẹ nhàng đem đàn ghi ta đặt trên mặt đất, hỏi ta:

“Lão Đóa sao rồi?”

Ta nói:

“Hắn rất tốt, hiện tại đang ở trong bệnh viện bên thành Bắc, người trong bệnh viện đều nghe lời hắn.”

Hứa Hạo cười cười:

“Cảm ơn người đã thay hắn trông coi quán bar này.”

“Ta chỉ ở lại đây để đợi một người”. Ta nói:

“Ta đã đợi hắn bảy năm mười chín ngày”.

“Vậy người đợi được hắn hay không?” Hắn hỏi ta.

“Hiện tại, hắn đang đứng trước mặt ta”. Ta đặt tay lên vai Hứa Hạo, cười như một kẻ trộm:

“Dâm đệ, dạo này tốt chứ?”

“Aii, đừng nói nữa”. Hắn thở dài:

“Ngoại trừ nhiều tiền hơn, cũng không có gì khác. Người thì sao?”

Ta cũng học theo Hứa Hạo thở dài:

“Aii, ngoại trừ nhiều mao, cũng không có gì thay đổi.”

“Ngực, nhiều lông?”

Ta sửa lại lời hắn:

“Là mao, Mao chủ tịch”

Hứa Hạo ngượng ngừng cười:

“Hôm nay ta trở về, ngươi có gì muốn nói với ta hay không?”

“Muốn nói rất nhiều, nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu”. Ta nghĩ nghĩ, nói thêm:

“Ta vẫn chưa quên ngươi.”

“Thì ra ngươi vẫn bị ta ám ảnh”.

“Đúng như vậy”. Ta nói:

“Tình cảm của ngươi ám ảnh ta thật nhiều năm, nhưng ta vẫn chưa có cơ hội nói ra.”

“Ta biết”. Hứa Hạo nói:

“Vì thế nên ta vẫn luôn trốn tránh ngươi, hi vọng ngươi có thể quên đi, nhanh chóng trở lại là một người đàn ông chân chính.”

Ta cười cười:

“Ba của ngươi đã đem ngươi gả cho ta rồi.”

“Ngươi đừng có mơ mộng hão huyền, chúng ta là không có khả năng!”

Ta nghe xong, một cước đá vào mông hắn:

“Những lời này ngươi nói là thật?”

Hứa Hạo ôm mộng tưởng ta:

“Người đừng như vậy, kiên trì cũng sẽ không có hy vọng, mẹ người không dạy người sao?”

Hứa Hạo cười, sau đó xoay người ôm lấy ta, nhỏ giọng nói:

“Ta đã thử dùng hàng ngàn cách để quên người đi, nhưng lại phát hiện càng làm như vậy ta lại càng nhớ đến người.”

Ta cũng cười, lấy ra một lá thư, chỉ vào hàng chữ trên giấy hỏi hắn:

“Lần đầu tiên ta gặp hắn, hắn hát cho ta nghe một bài hát, nhưng ta không nhớ rõ tên của bài hát đó, người có nhớ không?”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/>